Tuhoa tämä Kvantti

3/22 Fyysikkokilta

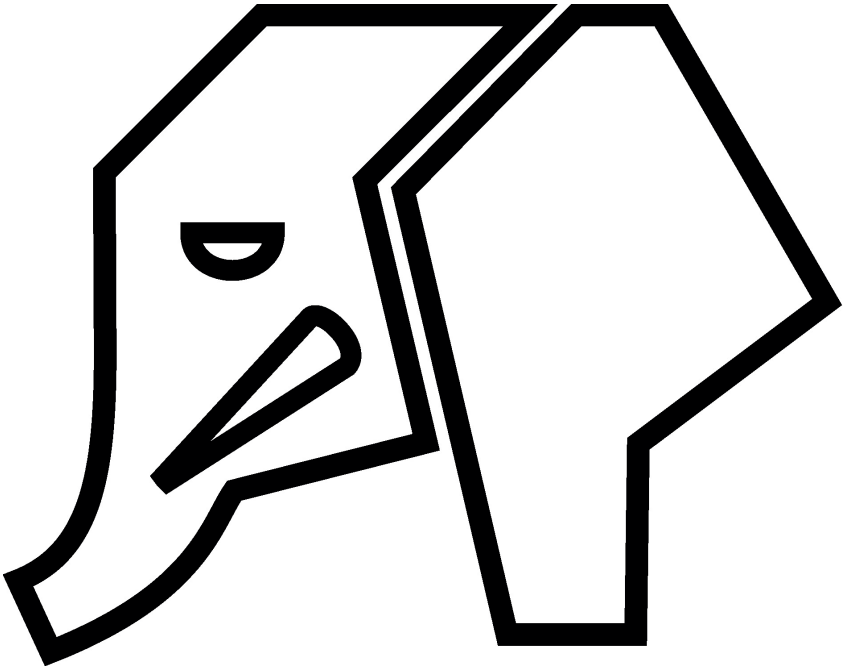

Killan partnerit

BCG BOSTON CONSULTING GROUP

Nordic Healthcare Group

OP

VTT

sellforte

VAISALA

smartbi

REDDAL

huld
Beyond tomorrow

OKMETIC

IQM

Sisältö

2 Killan parnerit
3 Sisältö
4 Pääkirjoitus
6 Puhispalsta
8 Kysy Ekiltä
10-11 404 error
12 Mursu
16 Huoli pois, kaikki järjestyy
20-21 404 error
22 Is there a reason for Kvantti to be?
24 Pulmanurkka
27 404 error

Toimitus

Akseli Anttonen
Leevi Kaukonen
Joni Munukka
Karoliina Oksanen
Stergios Tsiormpatzis

Taitto & Kuvitus

Akseli Anttonen
Iris Kause
Leevi Kaukonen
Joni Munukka
Karoliina Oksanen
Stergios Tsiormpatzis

Kiitokset

Eero “Eki” Virmavirta
Venla Valve

Kvantti 3/2022 “Tuhoa tämä”
kvantti.ayy.fi
Bookcover oy
painos 100kpl
ISSN 2736-996X (painettu)
ISSN 2736-9978 (verkkojulkaisu)

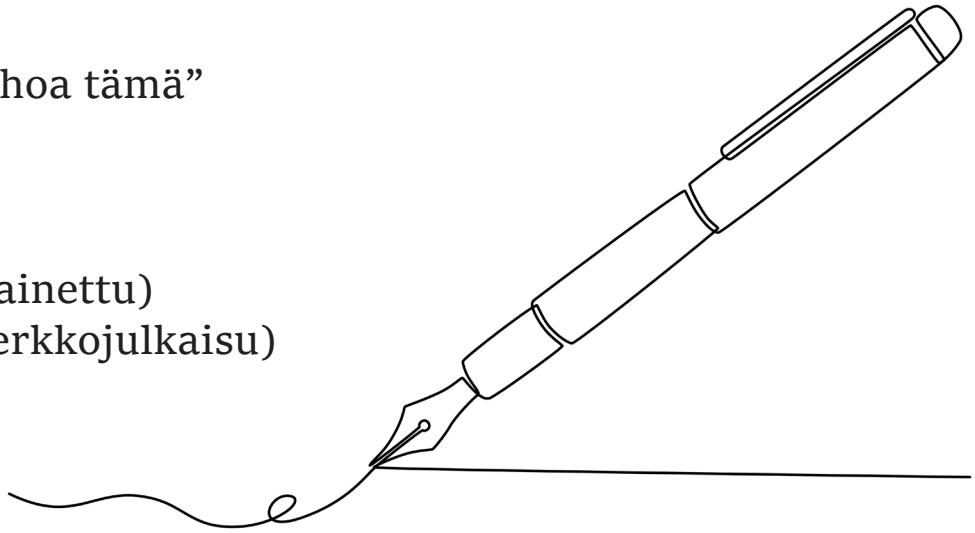

Editorial: The Teekkari, The Penguin and The Setä

Halloween is right around the corner and everyone is looking for a costume to wear - particularly a scary one. But why look for a costume when your very essence is scary enough? According to famed horror author Stephen King, horror can be separated into three levels: the gross-out, terror and horror, each more potent than the last. I believe us physics students experience - or cause - all of these so frequently that there is no need to look for scary stuff elsewhere.

The gross-out is the easiest to achieve: everything nasty, slimy, gross and all around disgusting fits right into this category. It's the feeling you get when your homework assignment for the week is to do integration by parts for the ugliest integral you've ever seen in your life. Or the icky smell of a teekkari on an 8am lecture after pulling an all-nighter to finish said fugly integration - or partying the night away in JMT 1.

The difference between horror and terror is more subtle. Horror is straightforward and intense while terror is subtle creepy, shiver inducing. You might experience horror on a rainy, stormy night: Walking past the guildroom, you glance inside to see if anyone is still there - nobody. But then a lightning flashes illuminating the face of Uolevi Kuolevi, staring right into your soul. Horrified, you quickly turn away and continue walking. But wait - was Uolevi holding a knife? Alternatively, you could just be horrified at the sight of a crazy teekkari running around.

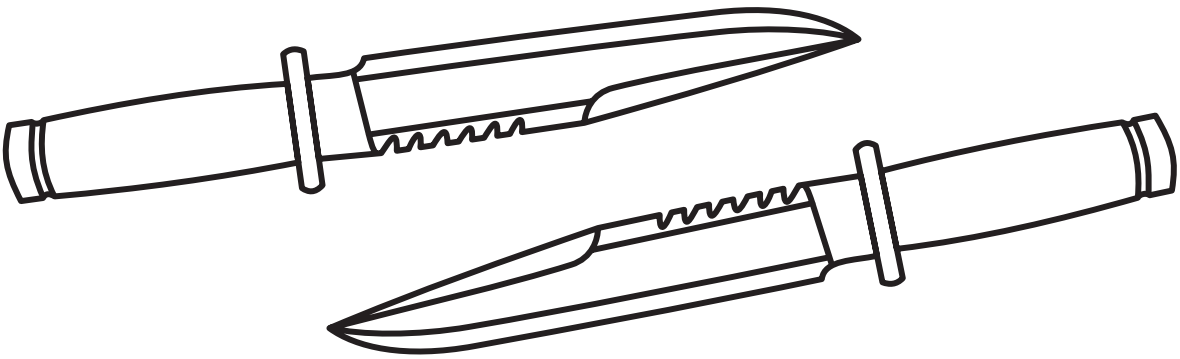

For some the horror might start exactly at midnight: the rowdy and cheerful crowd of teekkaris turns quiet waiting for absolute silence. Then, the solemn melody of the Teekkari Hymn begins to flow - one might wonder if they've accidentally joined a cult.

Terror is the most difficult to achieve. The art of subtly scaring someone requires patience and determination. But sometimes, I think, us teekkaris do it completely by accident:
First, a fuksi asks The Setä (uncle) what year they are on. The Setä answers: "N". Shivers run down the fuksi's spine as they wonder what the hell "N" means. The true terror only begins when many years later they suddenly run into The Setä. How are they still here? Terrified, the fuksi must finally face the truth: The Setä is an immortal, eldritch being cursed to never graduate, forever wandering the halls of the undergraduate centre - there can be no other explanation.

Another, almost everyday occurrence known to us as “hinaus” can be quite terrifying as well: Watching physics students take a simple everyday thing and twist it into an overly complicated physics problem, like spending hours in the guildroom trying to calculate the escape velocity of a switch controller. The very thought makes my spine crawl. And I know you’re thinking, “Calculating the escape velocity isn’t actually that difficult, you just have to…” And to that I say: case and point.

So instead of dressing up as a vampire or ghost this Halloween, consider going for the most terrifying thing of them all: a teekkari. Alternatively, if your wish is to terrify the poor physicists on campus, you could do a pen-guin suit and a knife instead.

Karoliina Oksanen

A quote by Stephen King. (n.d.). www.goodreads.com.
https://www.goodreads.com/quotes/84666-the-3-types-of-terror-the-gross-out-the-sight-of

Puhispalsta

Tätä tekstiä lukiessasi on killalle jo mahdollisesti valittu ainakin seuraava puheenjohtaja, ja lisäksi raati plus kaikki vaaleilla valittavat toimarivirat. Niin se aika menee hassun nopeasti; viime vuonna tähän aikaan kirjoittelin omia hakemustekstejäni ja vastailin kysymyksiin Fiirumille. Nyt taas katselen vaalilakanan täyttymistä ja uusien hakijoiden tekstejä, ja mietin, että on kyllä hienoa että meillä on väkeä jotka haluavat tätä hommaa pyörittää, ihan vapaaehtoisesti.

Vapaaehtoisuus on jännä, hyvin jännä juttu. Olen jutellut sen luonteesta varsin monen ihmisen kanssa, joilla on ollut myös erittäin erilaisia suhtautumisia siihen. Joillekin kavereilleni on täysin käsittämätöntä, kuinka paljon pyörin tekemässä erinäköisiä nakkihommia. Sitten on taas tyyppejä, joiden määrä erilaisia hommia on itselleni täysin käsittämätön, ja joiden halu tehdä ihan kaikkea mahdollista (ja välillä mahdotontakin) on häkellyttävää. Aina välillä, varsinkin silloin kun hommia on painettu tunti/päiväkaupalla, herää ajatus: Miksi kukaan hullu tekisi tällaista?

Niin paljon kuin on eri ihmisiä tekemässä vapaaehtoistyötä, on varmasti syitä vapaaehtoisuuteen. Itsellänikin on varmaan enemmän syitä kun osaan edes eritellä, mutta tässä nyt ainakin muutamia; halu antaa takaisin; asioiden muuttaminen/kehittäminen; yhteisöön kuuluminen; se,että vastaavaa ei pääse tekemään missään muualla; ja se, että homma on yksinkertaisesti hauskaa. Tästä voikin huomata, että vapaaehtoistyö voi olla älyttömän palkitsevaa, kivaa, ja hauskaa. Sen kautta olenkin itse päässyt kokeilemaan kaikenlaista; kalliokiipeilykouluttajana toimimista, striimaustapahtumien organisointia, musikaaliproduktion tekniikasta vastaamista, livekeikkojen miksaamista, ja tietenkin puheenjohtamista. Mitään näistä hommista en vaihtaisi mihinkään.

Rehellisyyden nimissä on kuitenkin todettava, että vapaaehtoisuus voi olla välillä raskasta. Olen välillä joutunut killan ulkopuolella tilanteisiin, missä olen päätynyt tekemään hommia ehkä sen huonoimman motivaation takia: diplomaattisesti ilmaistuna “ketuttaa”, että kukaan muu ei tee jotain hommaa. Tämmöiset hommat käyvät hyvinkin nopeasti raskaaksi, ja niistä katoaa se ilo. Toinen syy miksi vapaaehtoisuudesta voi kadota nautinto, on se, jos “työ” korostuu, ja “vapaaehtoisuus” unohtuu. Aina välillä itselleni on tullut vastaan tilanteita, että stressitasot vapaaehtoishommista ovat nousseet korkeammalle kuin vastaavat tasot opinnoista tai palkkatöistä (uskokaa pois, niitäkin on ollut). Toki on ihan ymmärrettävää että vapaaehtoisduunista aiheutuu aina välillä stressiä; se osoittaa että hommastaan välittää. Mutta jos stressin määrä nousee todella korkeaksi, kannattaa ehkä miettiä suhtautumistaan uudelleen. Kiinalaisen sananlaskun mukaan: “mikään ei ole niin tärkeää kuin puutarhanhoito, eikä sekään ole kovin tärkeää”. Jos ei opinnoista kannata stressata kohtuuttomasti, niin ei kannata myöskään asioista, joita lähtökohtaisesti tehdään sen takia, että ne ovat kivoja.

Tämän palstan ei ole tarkoitus varoitella ja pelotella ketään pois vapaaehtoistyöstä; päinvastoin, haluan korostaa kuinka mielekkäitä ja tärkeitä ne ovat. Haluan myös muistuttaa, että ne ovat nimenomaan vapaaehtoisuuteen perustuvaa. Niiden tarkoituksena on tuottaa mielihyvää kaikille; niiden “kohteena” oleville, mutta myös niiden tekijöille, koska muuta palkkaa niistä ei saa. Mielihyvä nyt toki voi ilmetä hyvin erilaisilla tavoilla, kuten uusina kavereina ja opittuina asioina, onnistumisen filiksenä hyvästä työstä, ja ihan puhtaana ilona. Jos olet ensi vuodeksi hakemassa tekemään jotain killassa, tai miksei senkin ulkopuolella, muista: älä vertaa itseäsi kaveriin, joka on mahdollisesti ehdolla isompaan virkaan, älä edeltäjääsi, älä kehenkään. Se, että teet jotain, oli se kuinka isoa tai pientä tahansa, on itsessään mahtavaa ja hienoa. Ja se on mahtavaa jo ihan sen takia, että sinä saat siitä itse nautintoa.

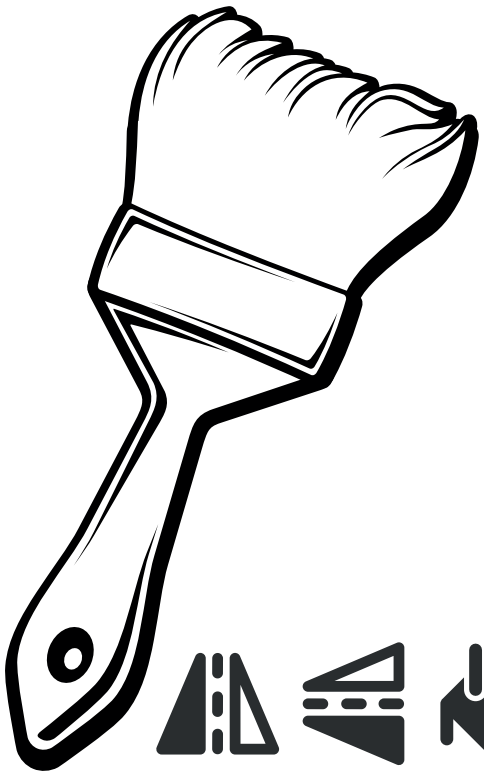

(Tämäkin teksti oli myöhässä kohtuuttoman paljon, stressasin siitä turhan paljon, enkä ole vieläkään siihen täysin tyytyväinen. Ja siltikään kilta ei taas(kaan) romahtunut, ja tämä teksti silti ajanee hommansa aivan riittävän hyvin.)

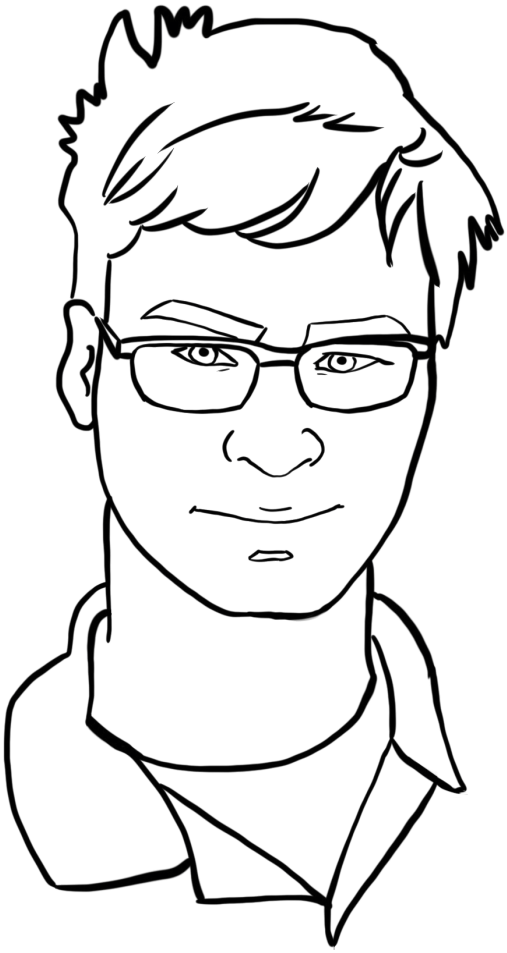

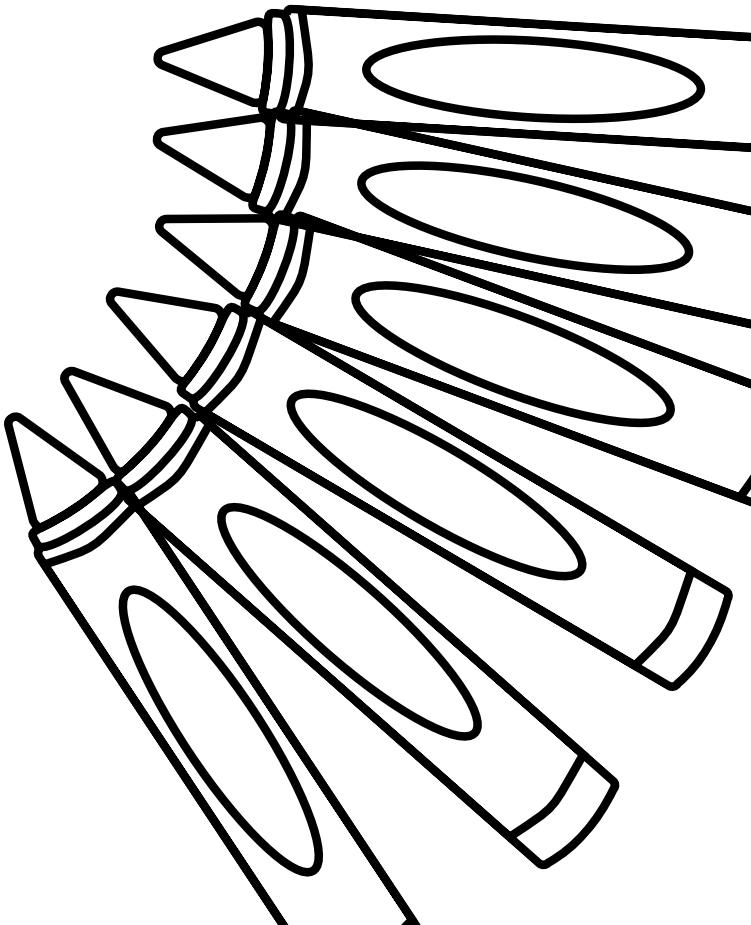

KYSY EKILTÄ! -palsta

Toimitus ja kuva: Leevi Kaukonen

Toimitus on kerännyt 10 kiltalaisten esittämää kysymystä ja ongelmaa, joihin Eki vastaa auttavaiseen tapaansa.

Hei Eki! Foodora vai Wolt?

Eki: Wolt, helpoin ikinä.

Hei Eki! Onko kitara vaatetus?

Eki: Tämä on hieman kaksipiippuinen juttu. Perinteisen määritelmän mukaan kitara tuskin on vaatetus, mutta olen aina ollut sitä mieltä, että rajoja tulisi venyttää, eli sanoisin kyllä. Esimerkkinä jos pukukoodi on vapaa, mutta pakollinen, kitara toimii hyvin!

Hei Eki! Olen hiljattain valmistunut diplomi-insinööri. Opiskeluaikana minua kehotettiin "menemään töihin". Menin töihin, saan TEKin suosituspalkkaa, hankin omistusasunnon, lyhennän lainaa ja sijoitan joka kuukausi yli 2000€. Mitä nyt?

Eki: Hyvin kiusallinen tilanne. Hyvillä seteillä on päästy liikkeille, mutta TEK:n suosituspalkka, sijoittamisesta ja asuntolainan yhdistelmästä päättelen, että asunto sijaitsee melko syrjässä, mahdollisesti Lempäälässä. Sen takia suosittelenkin myymään asunnon mahdollisimman pian ja muuttamaan vaikka Tampereelle tai Espooseen.

Hyvä Eki! Miten yksinäinen fyysikko voi päästä kokemaan naisen kosketuksen?

Eki: Tämä voi olla välillä haastavaa. Ole vain oma itsesi ja usko omaan tekemiseesi. Fyysikkokilta on myös hyvin monimuotoinen paikka, joten kannattaa harkita, jos myös miehen kosketus sopisi sinulle, sillä silloin tarjonta on laajempi.

Hyvä Eki! Mikä on sopivan kokoinen?

Eki: Tämähän riippuu täysin siitä, mistä puhutaan, sitähän kysyjä ei meille kerro. Teen nyt rehellisen oletuksen, että kyseessä on miehen peenis. Tämähän on vuosisatoja ihmiskuntaa mietityttänyt kysymys. Kuten tiedämme, keskiarvopituus on 10cm (lähde?). Jos on kaksinumeroinen luku juhlakunnossa, mielestäni voi olla ylpeä.

Hyvä Eki! Voisitko kertoa muinaissuomalaisten salatusta kulttuurista?

Eki: Kiitos kysymyksestä. Tätähän ei koko tiedeyhteisö tunnusta, mutta uusimpien tutkimusten mukaan 50 miljoonaa vuotta sitten Uudellamaalla vallitsi muinainen korkeakulttuuri. Suomessa oli hyvin pitkään kuninkaita ja globaali siittämisjärjestelmä vallitsi ja ylimpänä hallitsijana oli Pukki Lemminkäinen, kuten kaikki tiedämme. Mutta 50 010 038 vuotta sitten tämä järjestelmä koki ensimmäisen uhkansa ensimmäisen Ragnarökin muodossa, ja Uusimaa peittyi jäällä. 10 038 vuotta sitten (2. Ragnarök) korkeakulttuuria lähdettiin viemään jäiden sulettua muuallekin, Sven lähti Ruotsiin, ja Dan lähti Tanskaan. 1050 (3. Ragnarök) paavin armeija hyökkäsi Suomeen ja tuhosi korkeakulttuurin ja korvasi kristillisellä järjestelmällä.

Parahin Eki! Mikä on päälafkan varattavista tiloista parhaiten soveltuva kaksinopiskeluun. Olisin mitä syvimmin kiitollinen, mikäli saisin vastauksen tähän piinaavaan pulmaan. Lämpimin syysterveisin, Fuksisi.

Eki: Itsehän lafkan hyvin aktiivisena käyttäjänä tunnen paikan hyvin. Haluaisin sanoa toimisto, mutta kuten kaikki tiedämme, se ei ole varattavissa oleva tila. 5. kerroksessa Y-siivessä on erittäin hyviä kahdelle sopivia luukkuja, joista osa on sopivasti kulman takana, jolloin rauhallisuus on taattu.

Hyvä Eki! Mitä eroa on Erkolla ja Ekillä?

Eki: Kaikki, ja ei mitään.

Hyvä Eki! Onko olemassa positiivisia kokonaislukuja a, b ja c joilla: a^n + b^n = c^n, kun n on luonnollinen luku ja n > 2?

Eki: Ei.

Hyvä Eki! Jos saunoo paljon, onko jatkuvalämmitteinen vai kertalämmitteinen edukkaampi?

Eki: No tämähän riippuu aivan talon tyypistä. Perinteisesti jatkuvalämmitteinen on ollut edukkaampi, mutta nyt myös kertalämmitteinen on kallis vaihtoehto. Itse suosittelisin sijoittamaan puukiukaaseen ja kirveeseen.

Eero ”Eki” Virmavirta on hyvin viisas mies, joka tekee vapaa-ajallaan mm. historian tutkimusta.

Kaada aamukahvisi tälle sivulle.

Pour your morning coffee over this page

Kaada aamukahvisi tälle sivulle.

Pour your morning coffee over this page

Haminan mursu

Uniper on fortumin tytäryhtiö, josta emoyhtiö omistaa 78%. Yhtiö toimittaa Saksaan pääasiassa maakaasua ja on siis päävastuullinen maan lämmittämisessä talvella. Vuonna 2022 maakaasun saatavuus on ollut heikkoa maailmanpoliittisen tilanteen vuoksi ja yhtiö on sen vuoksi ajautumassa konkurssiin. Uniperin rahoituskriisi on suomalaisille veronmaksajille kirosana. Emoyhtiö on upottanut tyttäreensä jo miljardeja, ja silti yhtiö vain velkaantuu kiihtyvällä tahdilla. Suomalaiset eivät halua lämmittää Saksaa ensi talvena kun eivät saa omaa maataansakaan lämpenemään, sillä myös kotimaassa on pulaa polttoaineista. Omistusohjausministeri Tytti Tuppuraisen on määrä lähteä pian neuvottelemaan asiat Suomen eduksi Berliiniin ja presidentti on päättänyt, että siksi aikaa kansalaisten huomio olisi saatava keskittymään muualle.

Itse presidentti antoi suojelupoliisille käskyn. Poliisien piti varmistaa, ettei kukaan muistaisi koko Uniperia enää koskaan. Supon sisäisessä hierarkiassa tehtävä annettiin mitä pätevimmälle poliisille, Untamo Virtaselle. Jo eläkeikää lähestyvä supon agentti oli ennenkin toiminut presidentin oikeana kätenä. Nykyään hän teki pääasiassa paperihommia. Untamolle välitettiin presidentin tulkinnanvaraiset ohjeet ja tämä lähti suorittamaan tehtävää.

Oli selvää, että tehokkain keino saada kansan huomio keskittymään johonkin on täyttää media mielenkiintoisilla uutisilla. Kansa seuraa somea, sanomalehtiä ja uutisia herkeämättä aina silloin, kun jotain mielenkiintoista tapahtuu. Samalla energiauutiset jäisivät taka-alalle lehtien verkkosivuilla.

Tuntikausia Untamo Virtanen yritti keksiä sopivaa aihetta. Hän mietti erilaisia urheilulajeja: jääkiekkoa, jalkapalloa ja hiihtoa monien muiden lajien lisäksi. Hiljattain voitettua jääkiekon maailmanmestaruutta suurempaa urheilu-uutista olisi lähes mahdotonta keksiä. Sen lisäksi kesällä ei oikein pysty hiihtämään tai muuten suorittamaan talviurheilulajeja, eikä turvallisuuspoliisilla muutenkaan ollut tarpeeksi resursseja järjestää maailmanluokan kisoja tyhjästä.

Naisten jalkapallon EM-kisat olivat parhaillaan käynnissä. Voisikohan kisojen tuloksia pönkittää muutamalla ylimääräisellä maalilla supon voimin? Ajatus puistatti Untamoa. Sen sijaan, että suomalaisten huomio kiinnittyisi menestykseen jalkapallossa, voisi huijaamisesta kiinni jääminen tuoda hyvinkin negatiivista huomiota Suomelle maailmalta. Oikeastaan suurin mahdollinen uutinen aiheesta oli jo tapahtunut: Suomi oli päässyt mukaan kisoihin. Aina, toisin sanoen kerran, kun miesten maajoukkue on päässyt mukaan arvokisoihin ovat stadionien lehterit täyttyneet suomalaisfaneista ja lehdet potkupallouutisista. Naisten maajoukkue on menestynyt kisoissa huomattavasti paremmin, joten luonnollisesti siitä ei uutisoida yhtä tehokkaasti. Eipä silti, eivät moottoriurheilun tuloksetkaan päädy etusivulle, vaikka siellä aina samat kaverit voittavat. Lopulta Untamo hylkäsi suunnitelmansa urheilu-uutisesta.

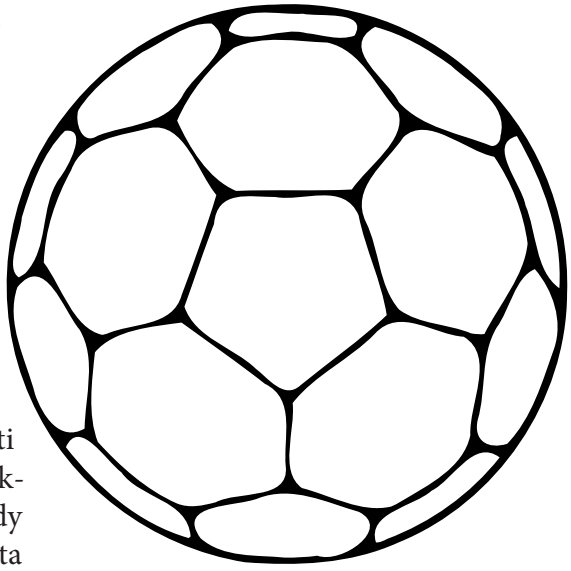

Lopulta hän keksi, että Suomalaiset ja ihmiset ylipäätään rakastavat eläimiä. Eläimen pitäisi tosin tehdä jotain, joka ylittää uutiskynnyksen. Karkuteillä juokseva koira ei sitä tekisi, eikä maantiellä nelistävä ravihevonenkaan kiinnittäisi kovin monen ihmisen huomiota pitkäksi aikaa. Oli löydettävä eksoottinen eläin.

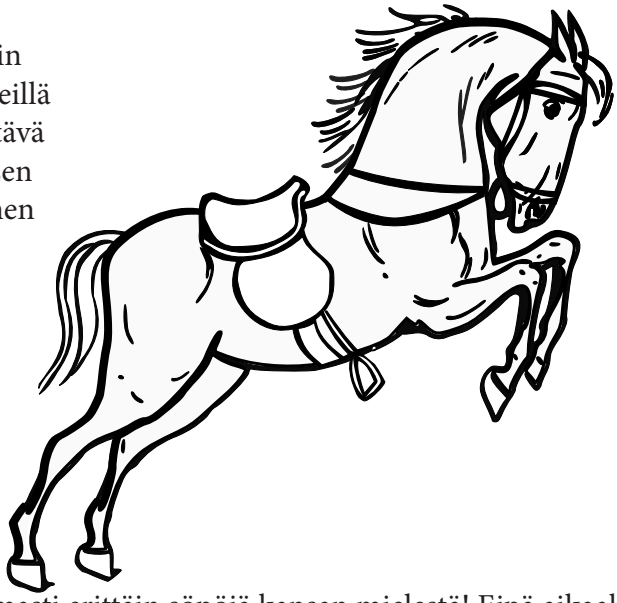

Untamo mietti norsuja ja savannieläimiä, kenguruita ja muita Australian asukkaita ja jopa pingviinejä. Koska tilanne ei saanut näyttää ilmiselvästi lavastetulta, Untamo hylkäsi ideansa. Jokin merenelävä voisi sopia, sillä silloin tällöin myös itämereen uiskentelee sinne kuulumattomia nisäkkäitä.

Oitis Untamo valitsi mursut. Mursut olisivat varmasti erittäin söpöjä kansan mielestä! Eipä aikaakaan kun hän oli jo tehnyt salapoliisityötä ja selvittänyt mistä mursu voitaisiin hakea.

Untamo matkusti Grönlantiin, mistä hän oletti mursuja löytyvän, olihan alueella pitkä historia mursujen metsästämisestäkin. Lentoliput maksettiin valtion kassasta, olihan kyseessä kuitenkin työmatka. Lentomatka meni nopeasti. Perillä Untamo nousi heti bussiin, joka lähti ajelemaan kohti Grönlannin rannikkoa. Bussimatka ei ollut kallis.

Untamo löysi tiensä mursufarmille, jonka omistajaan hän oli jo tehnyt tuttavuutta puhelimessa Suomesta käsin. Untamo saapui farmille myöhään illalla, missä farmin omistaja otti miehen lempeästi vastaan. Mies ilmoitti nimekseen Björn ja kutsui Untamon saunomaan. Saunassa miehet kertoivat tarinoita omista elämistään oluen ja viskin siivittämänä. Björn kertoi muuttaneensa aikoinaan Ruotsin Göteborgista Grönlantiin metsästämään mursuja. Nykyään hän pääasiassa vain hoiti ja kasvatti niitä. Ruotsista lähtemisen syynä ei kuitenkaan ollut kutsumusammatti, vaan miehen valtavat pelivelat kotimaassa.

Björn oli Ruotsissa ollessaan huijannut itselleen valtavat määrät rahaa. Hän oli pelatessaan aina käyttänyt omaa poikaansa takapiruna. Poika oli aina kiltisti mukana peleissä. Hän näytti erilaisilla käsimerkeillä, äänillä ja eleillä isälleen kenellä muista pelaajista oli voittava käsi. Vasta saavutettuaan teiniiän poika tajusi rahan arvon. Hän alkoi kiristää isältään osuutta voittopotista jokaisen pelin jälkeen. Muuten hän kertoisi isän pelikavereille totuuden huijaamisesta. Olihan hänen ansiotaan, ettei isällä ollut jo tässä vaiheessa miljoonavelkoja. Pojan asettamat ukaasit saivat Björnin raivon valtaan, mutta tämä tajusi olevansa pattitilanteessa. Samalla hänen pelikaverinsa saivat vihiä Björnin vilpillisestä pelitavasta. Björn ei nähnyt enää muita vaihtoehtoja kuin maanpaon.

Miehet kävivät välillä vilvoittelemassa ulkona mursujen kanssa ja kävivät niiden kanssa uimassakin niiden omassa altaassaan. Grönlannissa vesi ja ilma oli kesälläkin jäätävää. Heitettyään viimeiset löylyt miehet menivät nukkumaan.

Miehet heräsivät kohmeloisina, aloittivat päivänsä valmistamalla aamiaista sekä juomalla kumpikin muutaman oluen. Mitään ei puhuttu. Pian aamiaisen jälkeen parempivointisina he alkoivat hieromaan kauppoja mursusta, mikä oli varsinaisesti ollut koko matkan tarkoitus. Untamo iski silmänsä heti juronnäköiseen mursuun, joka katseli häntä vihaisesti. Björn kertoi, että mursulle oli annettu suomalainen nimi, Marko, siksi että se muistutti jäyhyydellään suomalaista miestä, vaikka kyseessä oli naarasmursu. Yhtä kaikki, ei nimi miestä pahenna, tai tässä tapauksessa naarasmursua. Björn kertoi, ettei tuo kyseinen eväjalkainen ollut suostunut syömään päiväkausiin ja sen painokin oli romahtanut. Hän lisäsi olevansa iloinen päästessään mursusta eroon.

Nyt heräsi kysymys mursun rahtaamisesta. Rahtilaivalla matka kestäisi useita päiviä, hyvä jos ei viikkoja, ja matka olisi mursulle rasittava. Kansainväliset kuljetusyhtiöt eivät mielellään ottaisi eläimiä rahdiksi ja eväkkään kuljettaminen laivassa kävisi muutenkin kalliiksi. Björn ehdotti, että mursu vietäisiin helikopterilla Suomeen.

-Yleensä täältä lähtee mursun taljoja ja harvemmin kukaan täältä mursuja elävänä vie, mutta kävi täällä kerran pari islantilaista kaveria ja he veivät mursut kotiin elävinä. Heidän mielestään helikopterikyyti oli edullinen ja nopea tapa mursun kuljettamiseen.

Tämän kuultuaan mursu suorastaan pillastui. Se pieksi evällään vettä protestin merkiksi. Se ei hetkauttaisi eväänsäkään edistääkseen lähtöä. Vanhaa viisasta mursua piti siis hieman suostutella. Mursu lähti uimaan kovaa vauhtia ympäri allasta. Björn hyppäsi altaaseen mursun perään. Björn oli taitava uimari, ei kuitenkaan Matti Mattssonin veroinen. Björn näyttää Untamon mielestä hukkuvan, joten paniikissa hän heitti altaaseen pelastusrenkaan. Rengas kuitenkin osui suoraan mursua päähän, ja se jäi kiinni renkaaseen. Vanhaksi mursuksi Marko on todella vikkelä evistään. Lopulta liukas luontokappale saatiin valjaisiin. Björn soitti ystävälleen Lunkanille. Lunkan asui Grönlannissa, vaikka oli hänkin alkujaan kotoisin Ruotsista, Uumajasta. Hän oli luvannut antaa omatekoisen helikopterinsa lainaan.

Puolen tunnin kuluttua Lunkan laskeutui mursufarmin läheisyyteen. Untamo kiinnostui omatekoisesta kopterista. Lunkan kertoi mielellään, että hitsailleensa ja maalailleensa rungon itse sekä kierrättäneensä paneeleita ja tuulilaseja vanhoista autoista. Kopterissa oli vanha volkkarin polttomoottori ja propellit olivat peräisin ihka aidosta helikopterista. Tehon lisäämiseksi dieselin sekaan piti lisätä muun muassa adblue-ainetta. Syntynyttä polttoainetta hän nimitti lentosankkeriksi. Lunkan vakuutti Untamolle, että tämä pääsisi lentohärvelillä turvallisesti Suomeen ja mikäli matka onnistuisi, hän lentäisi kopterin samaa reittiä takaisin Grönlantiin. Hän lisäsi, että oli itse lennellyt satoja kertoja merenkurkun yli, kunnes hän lopulta jäi Suomen lennonjohdon tutkaan Oulun lähellä. Häntä syytettiin Suomen ilmatilan loukkaamisesta, kopteri takavarikoitiin ja Lunkan sai ehdollista vankeutta, miehellä kun ei ollut edes lentolupakirjaa. Lunkan ja Björn olivat siis eräänlaisia kohtalotovereita. Lunkan ei suostunut paljastamaan mitä kopteri nyt teki Grönlannissa. Untamon mielestä oli kuitenkin kohtuutonta rangaista miestä ilmatilan loukkaamisesta. Oululaiset ovat kovia lentämään, eivätkä vastaavat tapaukset olleet edes harvinaisia Suomessa.

Untamo Virtasella oli helikopterin kuljettamiseen oikeuttava lentolupakirja, joka oli voimassa myös kansainvälisissä ilmatiloissa. Se oli tietysti osa turvallisuuspoliisin koulutusta, jonka Untamo oli suorittanut edetessään näinkin korkeaan virkaan salaisena agenttina.

Marko-mursu ruokittiin ennen ilmaan nousua. Untamo lähti yötä vasten matkalle kohti Suomea. Lentomatka kesti yhdeksän tuntia. Aurinko alkoi nousta Suomen saaristomeren ylle. Untamo vähensi lentohärvelin korkeutta ja kuittasi lennonjohdon tunnistautumispyynnöt vilauttamalla supon virkamerkkiä, kuvainnollisesti radioaaltojen välityksellä. Untamo laski mursun veteen Haminan edustalla ja arveli, että se kyllä löytäisi tiensä kaupungin rannalle. Näytti siltä kuin Marko-mursu olisi heilauttanut eväänsä hyvästiksi. Se lähti uimaan vikkelästi oikeaan suuntaan.

— — —

Pitkän ja raskaan työviikon jälkeen Untamo palasi kotiinsa Tuulilasinpyyhkijäntielle. Hän käy nukkumaan ja nukkuukin kuusitoista tuntia. Seuraavana aamuna keiteltyään kahvit hän avaa tietokoneen ja alkaa selailla internetistä uutisia ja ihailla aikaansaannoksiaan.

Projekti oli onnistunut paremmin kuin kukaan oli osannut toivoa. Lehdet notkuivat mursu-uutisia enemmän kuin koronavirusuutisia konsanaan. Mursun ruho oli houkutellut paikalle turisteja riesaksi asti. Mursun viimeisiä leposijoja oli käynyt kuvaamassa tuhansia ihmisiä. Haminassa myytiin mursu oheis- ja fanituotteita, kuten jääkaappimagneetteja, paitoja, kasseja ja limonadia. Myös Haminan vaakunan päivittämisestä tehtiin kansalaisaloite. Mursua varten pystytetyn muistomerkin lisäksi mursu saattaisi komistaa myös Haminan vaakunaa. Mursu oli vielä viimeisillä voimillaan siirtynyt Haminasta Kotkaan, josta se lähti ihmisten mukana viimeiselle matkalleen kohti Helsinkiä.

Eräässä Helsinkiläisessä baarissa epäiltiin, että kyseessä olisi sittenkin ollut Jamie Hyneman, jolle oli tullut ikävä Lappeenrannan teknillistä yliopistoa. Hynemanin arveltiin yrittäneen uida yliopistolle meriteitse. Jos kyseessä todella olisi ollut LUT-yliopiston mursuviiksinen työelämäprofessori, niin vanhana myytinmurtajana hän olisi varmasti pyrkinyt kaupunkiin Saimaan kanavaa pitkin, eikä Haminan kautta. Aalto-yliopiston professori ei olisi eksynyt matkalla niin täydellisesti, eikä pelkästään sen takia, että yliopisto sijaitsee suoraan Itämeren rannalla. Näin lennokkaalta salaliittoteorialta katkesi siivet.

Mursu ikuistettiin historiaan: eväjalkaisen sisuskaluista tehtiin biopolttoainetta ja jäljelle jäänyt ruumis täytettiin ja se asetettiin näytille Luonnontieteelliseen museoon Helsinkiin. Hirmuliskojen luona komeilee nyt myös merellinen petoeläin. Pian mursu oli museoitu. Hulluksi käyneen maailmanmenon keskellä Haminan mursu oli odottamaton sankari, jota Suomen kansa ei tiennyt tarvitsevansa. Jos ensi talvena takat pysyvät kylminä niin ainakin mursu lämmittää suomalaisten sydämiä.

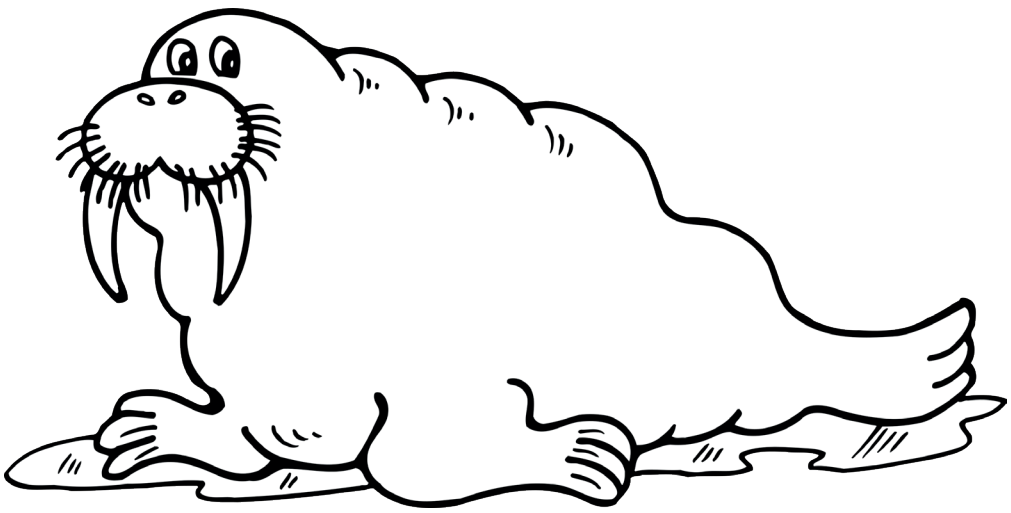

Huoli pois, kaikki järjestyy

FiilisTiimi keräsi fyssa-alumnien terveisiä kiltalaisille

Monet kokevat sekä ulkoista että sisäistä painetta suoriutua yliopistosta kuten kuviteltu ideaaliopiskelija, joka valmistuu tavoiteajassa huippuarvosanoin ja purjehtii kevyesti haluamaansa työpaikkaan. Esimerkiksi median ylistävät nostot huippusuoriutujista, jotka koppaavat noppia ennätysvauhtia ja suorittavat kaksi tutkintoa siinä missä muut yhden, vahvistavat tätä mielikuvaa. Kun kandin valmistuminen venyy ja venyy, AYY:ltä tulee häätö asumisoikeuden loputtua, tai kun unelmatyöpaikan haastattelusta tulee hylky, saattaa itseään helposti verrata tähän mielikuvitusolentoon. Todellisuudessa erilaisia opinto- ja urapolkuja on yhtä monta kuin on opiskelijoitakin. FiilisTiimi otti yhteyttä fyysikkoalumneihin selvittääkseen, mitä sanottavaa heillä on esimerkiksi valmistumispaineista, arvosanoista ja muista opiskelijoita askarruttavista teemoista.

Kaija, fuksi 1978, innostuu mahdollisuudesta innostaa ja inspiroida nuoria opiskelijoita. Hän kertoo lähteneensä kesken opintojen yrittäjäksi, mikä oli 80-luvulla vielä jokseenkin tavatonta, ja hän saikin kuulla epäileviä kommentteja. ”Hyvä oli, että aloin yrittäjäksi, vaikka moni sanoikin, että heitän koulutukseni ihan hukkaan”, Kaija kertoo ja lisää, että jälkeenpäin ajatellen DI-koulutus oli paras koulutus, minkä hän olisi saattanut valita. Muiden kyseenalaistavat kommentit unohtuivat ja usko omaan tekemiseen vahvistui, kun asiakkailta sai hyvää palautetta ja firma pyöri. Nykyään, 62-vuotiaana, Kaija toimii mm. enkelisijoittajana ja coachaa yrityksiä. Hän painottaa omien unelmien seuraamisen tärkeyttä. ”Pitää aina uskoa itseensä – ja samalla jatkuvasti kyseenalaistaa omat näkemyksensä. Ei pidä myöskään tehdä valintoja sen perusteella, mikä on muodissa. Kaikkien

ei tarvitse olla yrittäjiä. Kaikkia tarvitaan ja toinen ura tai ala ei ole toista parempi”, Kaija painottaa.

Opintojen alkuvaiheessa Kaijalle ei kuitenkaan ollut selvää, että hän on tullut oikeaan paikkaan. ”Ensimmäinen vuosi fyssalla meni miettiessä, että herran jumala, mitä tää on?”, Kaija nauraa. Erityisen tärkeänä Kaija pitää kärsivällisyyttä ja armollisuutta itseään kohtaan juuri ensimmäisten vuosien aikana. Oma paikka löytyi lopulta systikseltä. Hän huomauttaa, että usein fyssalla opiskelevat ovat tottuneet pärjäämään koulussa, joten ensimmäiset vastoinkäymiset voivat olla sokki. ”Siinä pitää antaa itselleen aikaa, kun ei pääse vaikka ensimmäistä kertaa tentistä läpi. Ei kannata kauhistua, että on väärällä alalla”, Kaija kiteyttää.

Erityisellä lämmöllä Kaija muistelee kilta-aktiivivuosia ja kokee niistä olleen hyötyä myös yrittäjänä. Kun keskustelu ohjautuu verkostoitumiseen, Kaija huomauttaa vierastavansa nykyajatusta siitä, että ihmisiin tutustutaan sillä ajatuksella, että heistä on hyötyä myöhemmin. ”On itsessään arvokasta avartaa omaa ajatusmaailmaa tapaamalla erilaisia tyyppejä, vaikkei heistä tulisikaan tärkeitä kontakteja”. Kaija kannustaa kokeilemaan asioita ja aloittamaan projekteja, joista on itse kiinnostunut eikä ajattelemaan pelkkää hyötynäkökulmaa. Kaiken ei tulisi olla laskelmoitua ja on sääli, jos opiskeluaika on pelkkä optimoitu putki, jonka läpi mennään työelämään. ”Nuorena kuuluu elää nuoren elämää – ja välillä tavata myös meitä vanhoja ihmisiä”, Kaija kiteyttää nauraen.

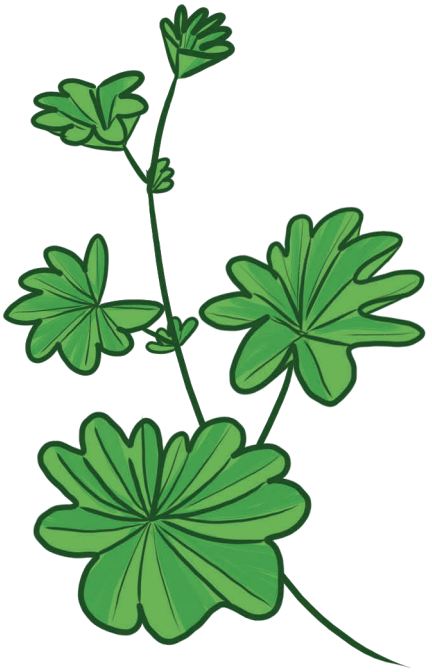

“Nuorena kuuluu elää nuoren elämää”

Olli, fuksi 2008, vastasi FiilisTiimin haastattelupyyntöön, koska halusi hälventää kiltalaisten huolia muun muassa arvosanoista. Hän kertoo päässeen rimaa hipoen sisään ja kandivaiheen keskiarvon olleen alle 3. ”Kun elää opiskelijaelämää, arvosanat ovat hyvin läsnä ja sitä vertaa herkästi muihin. Fyssalle hakeutuu äärettömän fiksuja tyyppejä, joten oma performanssi pitäisi laittaa siihen kontekstiin, kun vertaa muihin”, Olli huomauttaa. ”Toisaalta muihin vertaaminen ei sinänsä ole relevanttia, koska kaikilla on kuitenkin oma polkunsa, joka vastaa omia unelmia ja tavoitteita”, Olli miettii. Työelämässä on monia muitakin tapoja päästä alkuun kuin rivi vitosia. Hänelle itselleen se oli seminaarikurssin kautta löytynyt diplomityöpaikka Nokialla. Nykyään Olli työskentelee USA:ssa Microsoftilla. “Työelämässä ainoa, joka arvosanojen perään on kysellyt, on USA:n maahanmuuttoviranomainen, ja keskiarvo riitti green cardiin”, Olli nauraa. Kun kysyn viimeisiä terveisiä kiltalaisille, Olli miettii hetken ja toteaa, ettei tulevaisuudesta kannata olla huolissaan, sillä fiksuille tekijöille ja osaajille löytyy aina kysyntää.

“Muihin vertaaminen ei ole relevanttia, koska kaikilla on oma polkunsa”

Laura, fuksi 1992, kantaa huolta opiskelijoiden jaksamisesta. Hän työskentelee nykyään opetustehtävissä, ja kokee, että nuoret ovat hyvin paineistettuja suorittamaan opinnot nopeasti pois alta ja siirtymään työelämään. ”Opiskelijoilla on Kelan puolelta painetta valmistua tavoiteajassa ja lisäksi on yhteiskunnan ja yliopiston asenteet”, Laura luettelee. Hän toivoisi opiskelijoilta tiettyä uhmakkuutta, että he uskaltaisivat kapinoida ulkoisia paineita vastaan. ”On rohkeaa sanoa, että entäs sitten, tää on mun elämä. Omaa elämää ei pidä antaa kenenkään muun käsiin”, Laura sanoo tiukasti. Kiire ei ole. Hänen oma diplomityönsä esimerkiksi valmistui useamman vuoden sen jälkeen, kun viimeiset nopat oli suoritettu.

Lauran mukaan opiskeluaika olisi ideaalisti sitä varten, että etsitään omaa juttua ja tutustutaan omaan tapaan tehdä asioita. ”Silloin muodostetaan oma identiteetti, kasvetaan ja kypsytään. Se aika pitäisi antaa ihmisille”, Laura pohtii.

Hänelle itselleen tärkeitä opiskeluaikojen oivalluksia oli esimerkiksi oman oppimistavan löytyminen. Aallon uraohjauspsykologista oli apua, kun Laura etsi omia mielenkiinnon kohteitaan ja itselleen toimivaa opiskelutyyliä. ”Siellä käyminen antoi rohkeutta tehdä asiat omalla tavalla, eikä vain sopeutua kurssien standardisuoritustapaan”, Kaija kertoo. Hän alkoi esimerkiksi esittämään luennoitsijoille enemmän kysymyksiä ja ottamaan siten opetuksesta kaiken irti. Oman oppimisen havainnointi ja ”assarina” työskentely lopulta innoittivat Lauran hakeutumaan itsekin opetusalalle. Nuorten kanssa työskentely tuo elämään aivan

erilaista merkitystä. ”Se on hienoimpia fiiliksiä mitä voi olla, kun opiskelija sanoo, että mun koko ajattelutapa on muuttunut sun ansioista”, Laura kuvaa.

Mielekkään elämän ja uran rakentamisessa haastateltavat painottavat yksimielisesti omien mielenkiinnonkohteiden seuraamisen tärkeyttä. Se voi olla vaikeaa, jos niistä ei ole vielä täysin selvillä, mikä on nuorena enemmän sääntö kuin poikkeus. Silloin kannattaa avata rohkeasti ovia, jotka houkuttelevat edes vähän ja muistaa, että asiat ovat järjestyneet parhain päin tähänkin asti. Jollekin uuden alueen valtaus voi tarkoittaa vaihtoon lähtemistä, jollekin toiselle sivuaineen ottamista toisesta yliopistosta, kolmas panostaa opiskelijatoimintaan. Inspiraatiota ja vertaistukea voi hakea ystäviltä tai vaikka kiltahuoneelta, sillä monet pohtivat samoja asioita. Opintojen suunnitteluun saa apua myös SCI:n opinto-ohjaajilta, ja työelämään liittyvissä kysymyksissä voi kääntyä esimerkiksi Aallon uraohjauspsykologien puoleen. Joskus inspiraatio seuraaviin askeliin löytyy yllättävistä paikoista, joten eri resursseja kannattaa hyödyntää rohkeasti.

Kaikesta suunnitteluta huolimatta tulevaisuus ei ole koskaan täysin omassa kontrollissa. Mikäli huoli tulevaisuudesta valtaa ajatukset ja häiritsee tavallista elämää, Starting Point of Wellbeing tarjoaa matalan kynnyksen keskusteluapua sekä etänä että kampuksella. Päivästä riippuen SPW:ssa päivystää mm. Aallon omat psykologit, YTHS tai Aaltopapit.

FiilisTiimi on vuonna 2019 perustettu toimikunta, joka pyrkii edistämään kiltalaisten hyvinvointia, sekä avaamaan keskustelua aiheista, joiden kanssa kiltalaiset painivat. FiilisTiimissä pääset vaikuttamaan juuri itsellesi tärkeisiin aiheisiin haluamallasi tavalla. Hae syksyn toimarihaussa mukaan tai kysy lisää Telegramissa @venlavalve!

Tee tästä sivusta lennokki.

Make a paper plane out of this page.

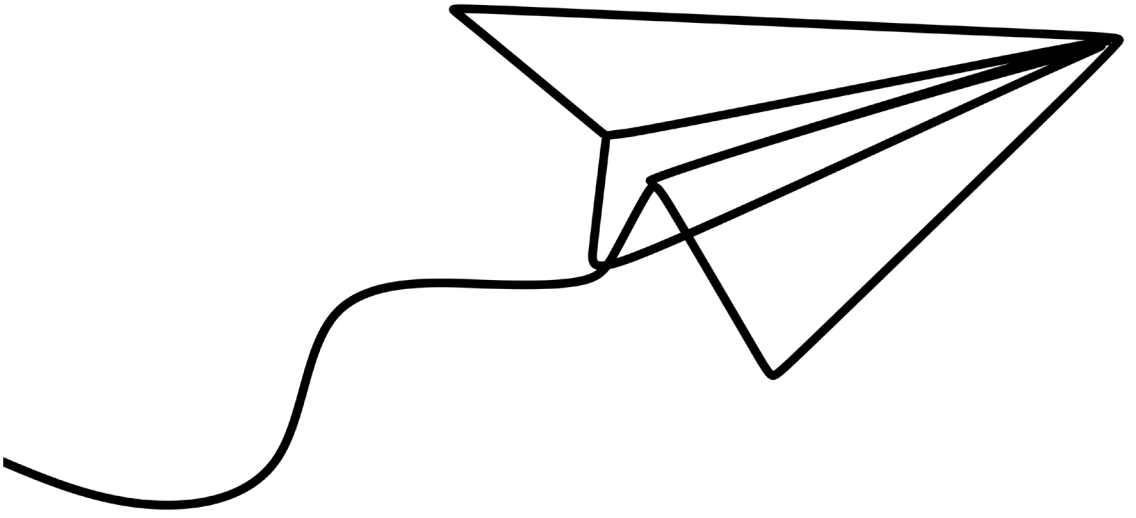

Tee tästä sivusta lennokki.

Make a paper plane out of this page.

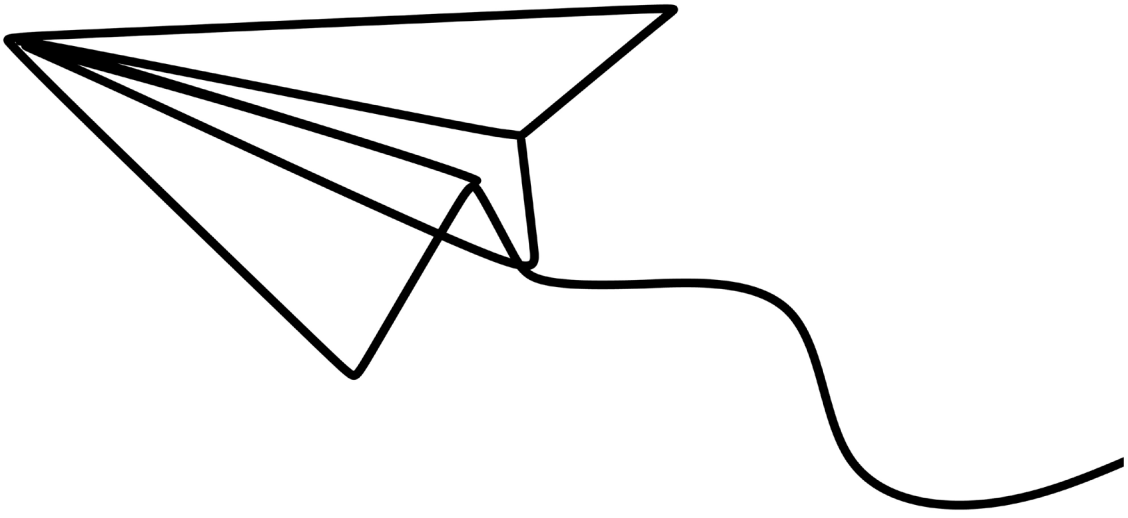

Is there a reason for Kvantti to be?

by Stergios Tsiormpatzis

> "Let us therefore trust the eternal Spirit which destroys and annihilates only because it is the unfathomable and eternally creative source of all life. The passion for destruction is a creative passion, too."
>
> Mikhail Bakunin, Die Reaktion in Deutschland. Ein Fragment von einem Franzosen, 1842

During the summer, I got in my hand the book for the 70 years of our Guild. Many things from the history of the Guild described in the book are very interesting. In the book, there are 6+2 pages about Kvantti that made me think about its role in the past and gave birth to a controversy (in my mind) about its possible future. For sure the times before the internet will not return, thus the role of Kvantti as the "main voice" of the Guild can't be of the same type as in its early years, a kind of news bulletin for the Guild's members. However, does the current form of it satisfy any "voicing" need of the Guild, really?

Nowadays all activities of the Guild are communicated electronically. Email lists and Telegram groups are overwhelmingly more effective in providing information about activities and bringing close the members of the Guild. Kvantti has nothing to offer as a newsletter in that sense, but that does not necessarily mean that it can't still play the role of the "main voice" of the Guild. The question is does the Guild have something to say? The electronic channels of communication are so good for information distribution, yet a magazine (in paper and in electronic format) provides a much better space for communication that goes past the surface and the ephemeral. Yet that does not seem to be something actively aimed by the Guild.

What is the connection of the Guild to Kvantti? In large part, Kvantti is just a separate group of people from inside the Guild that wish to express themselves somehow, believing that a magazine would be fun to participate in. Still does that mean that Kvantti is the voice of the Guild? Is the Guild just the sum of its individual members or does the Guild create higher and more complex organic structures? Have we accepted so much in our culture the Thatcherian "there is no society, just individuals"? If not, why do we act as if we did, regarding the "main voice" of the Guild? Why is Kvantti not receiving articles regarding the important issues that concern the Guild and the different groups that are active in it? Why does it not express a voice regarding the issues that concern the university? Or the social issues to the solutions of which we are supposed to contribute "when

we grow up"? Why is Kvantti not receiving collective articles (with the bright exception of the fiilis team – thank you!) that express the views of the Guild and its groups? Is it that there are no active groups that wish/need to produce their view in written or photographic format? Is it that this function of the Kvantti is not well understood by the members and the groups of the Guild? Is it a coincidence that there are plenty of people who don't know that they can publish in Kvantti or that they don't even know that Kvantti exists? Is it so widespread an understanding that the magazine is just a group of people and not the voice of the Guild? Is it that people nowadays do not read and thus they have no interest in writing either? Is it all together?

Personally, I have contributed two articles in the last two issues of Kvantti. My thinking at the time was to share my views on issues that are inspired from the courses I attend and especially focused on controversies on the content of the courses. My hope was to initiate a discussion. Boldly failed! In addition, with surprise and sadness I learn that during the last year it was taken the decision that Kvantti will not be distributed anymore, not to all the members of the Guild as I would expect from the "main voice" of the Guild, but not even to the few academic addresses it was distributed in the past. Making me wonder, what is the reason for writing for a magazine that does not communicate your message and can't stimulate a discussion?

Since the theme of this issue is "destroy Kvantti", maybe this personal note fits well in it. Yet I would be much more interested in hearing more on it from the friends with whom we took the journey of Kvantti this year and from all the members of the Guild. Should we destroy Kvantti or is there a reason to think of ways to recreate it?

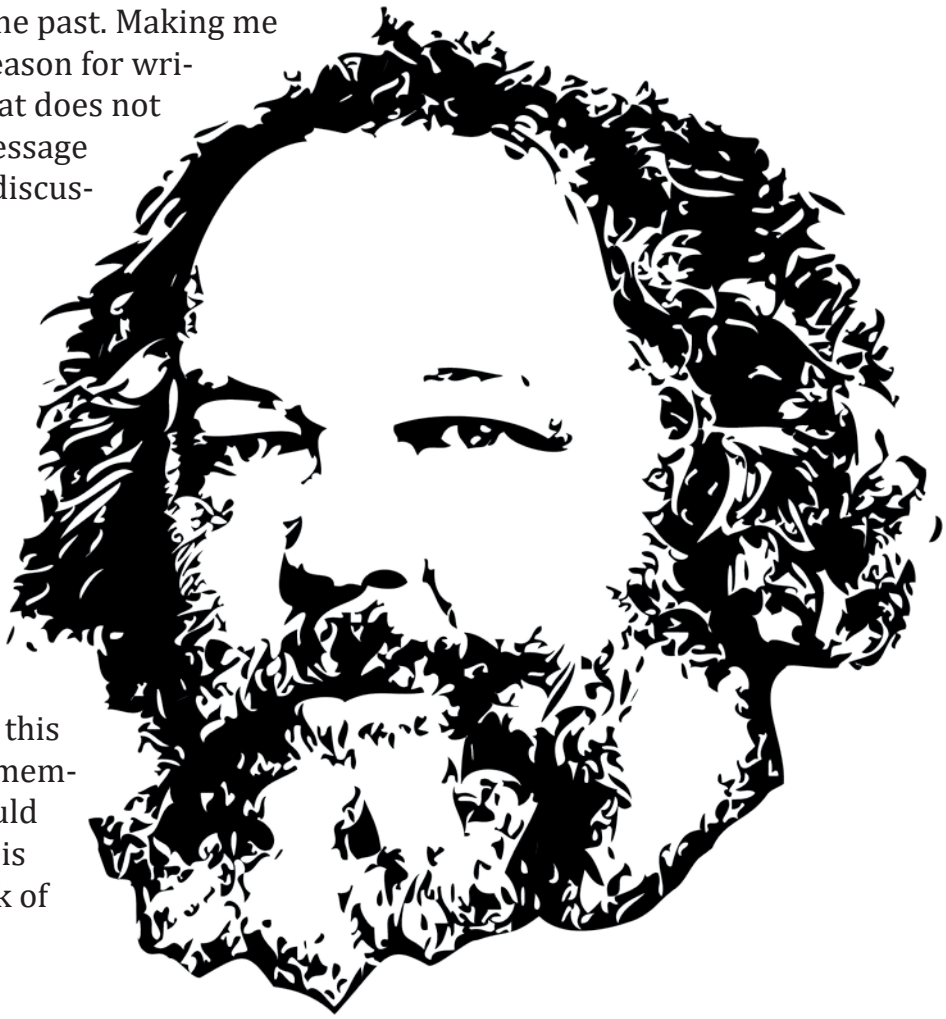

Old Mikhail graphic credit to https://twitter.com/rennsemmler for the https://workingclasshistory.com/

```
>>> T H I S I S A S E N T E N C E > T H E F   E R T W E E N D I T
                                    O L L O   H B E M E N U U N S
        S E C N E T N E S G N I W             P I C O H T O S C O
        W                         S E >       T H E S T B A S I F
        I L L B E   I F L T > I P R I         F E D O T S I E H T
              M   D F U       O M             I T S O N I R N A T
              O R E I C                       R S T I T I L E V I
                                              I P E C Q S A
                                              N G E A U I N
                                              I A U G N A G
                                              N F A N T L U A G E > T H E
                                                                    P
                                                S S U O I V E R
E T H I                                         E N T
K I L S E V L E                                 S M E H T R E
      O                                         E C N   S O V
      N                                         S       S O R
      E                                         D I D N O T C
      D
      O E S > W E A
                P
            N E A P
            C I T R U M A
  ● E M I T E U C E O E R
      I C T D N I T Y R K S
      F U L E T A T E H T Y
      F I D R S N I W L L O
        I S N I D M O A F U
        H N G A N D S T O H
        T I   N D A M E V A
        R R U D E
        E T F A
```

Torus maze

If you cut out the below maze and glue the matching letters, you could theoretically create a torus shaped maze. It is not recommended to try, however, since the paper need to stretch freely for that to work out.

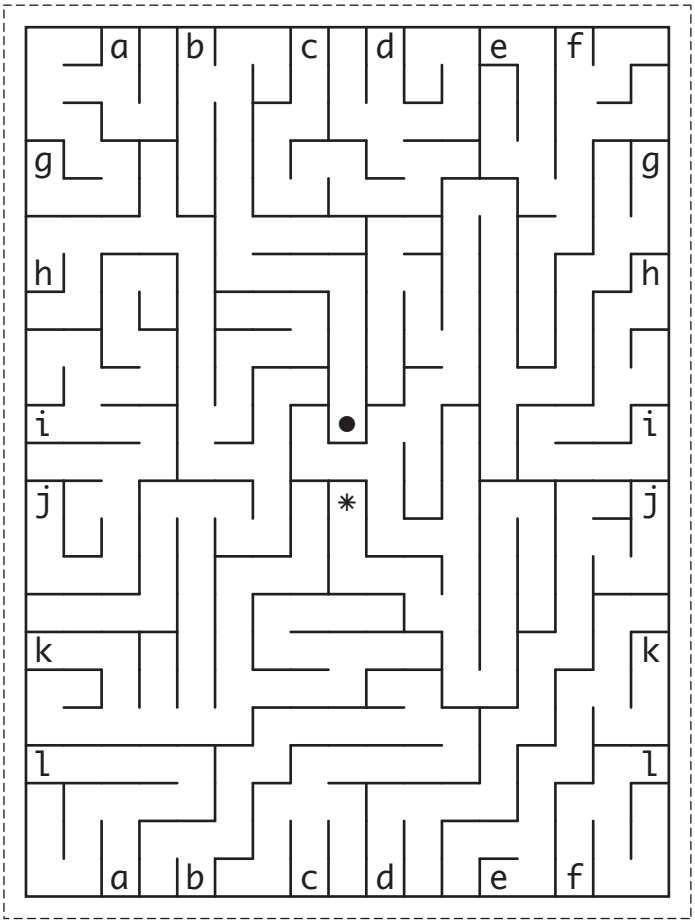

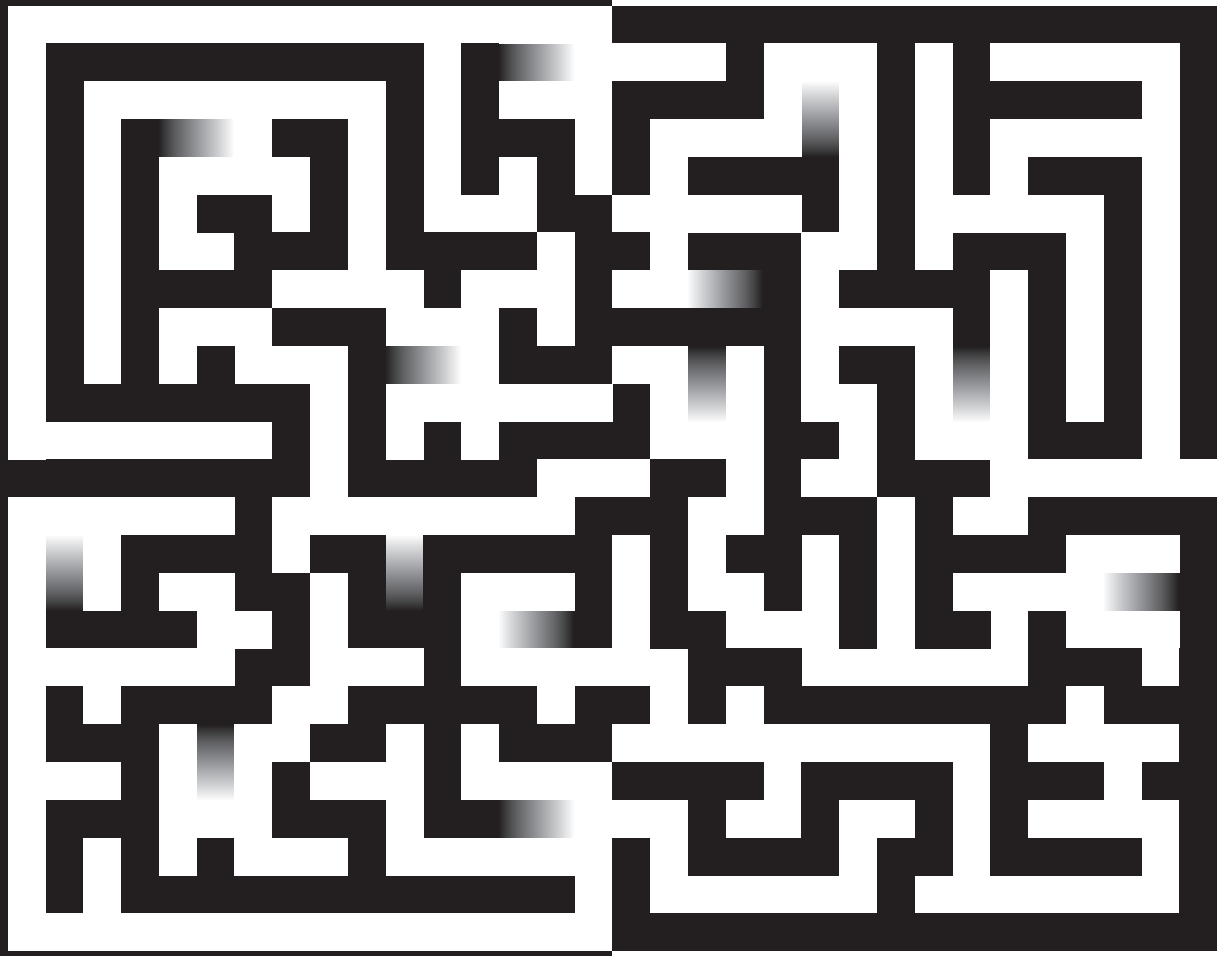

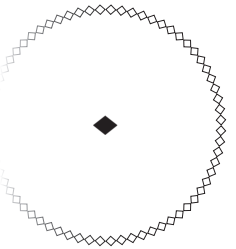

Möbius strip maze

You can cut out the two sided maze on the right and glue the matching letters creating a one sided Möbius strip maze.

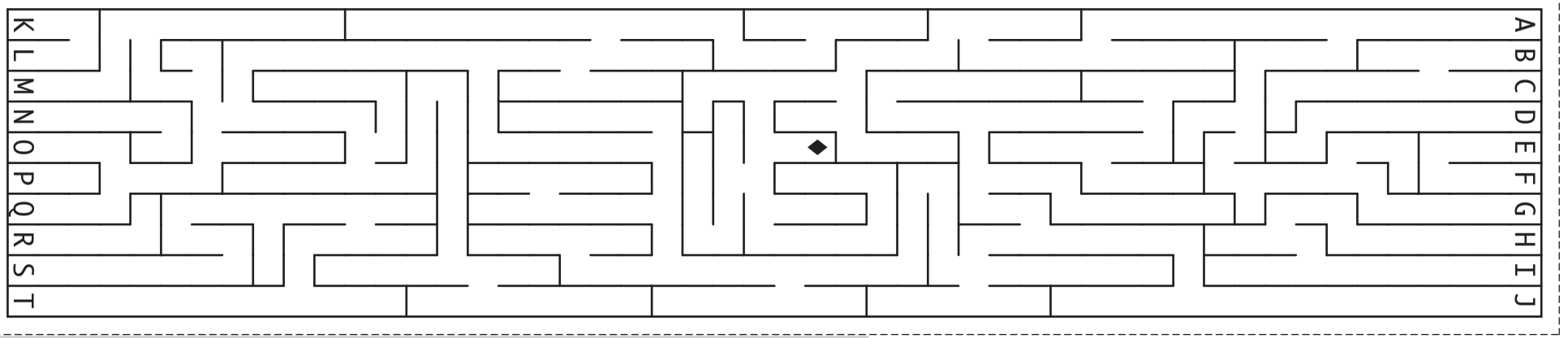

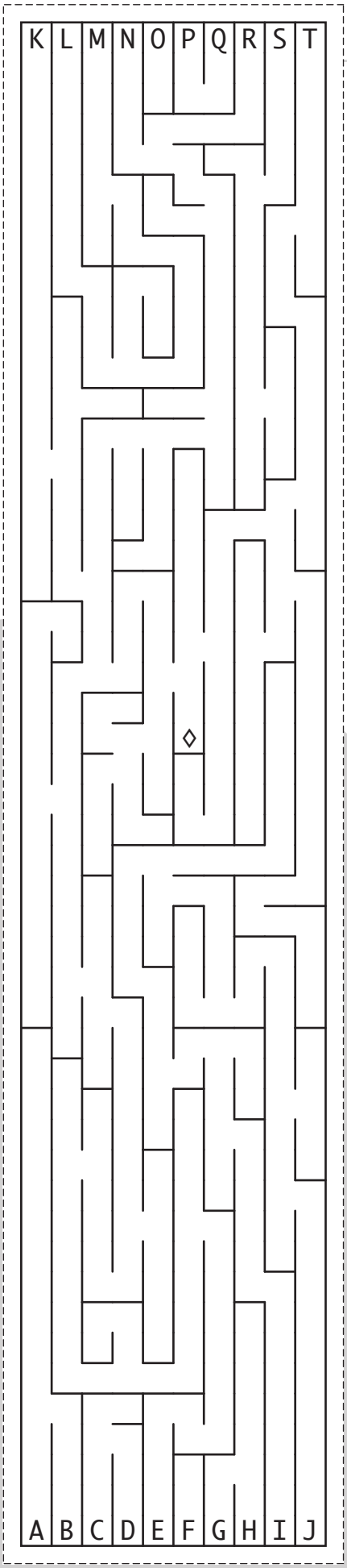

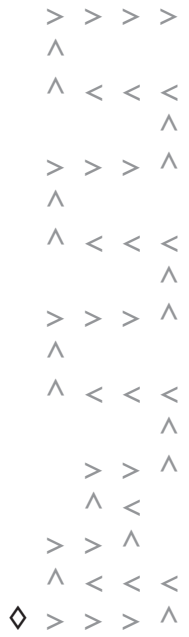

Klein bottle maze

If you cut out the below maze and glue the matching letters, you could theoretically create a Klein bottle shaped maze. It is not recommended to try, however, since a Klein bottle cannot be embedded in 3 dimensions without intersecting itself.

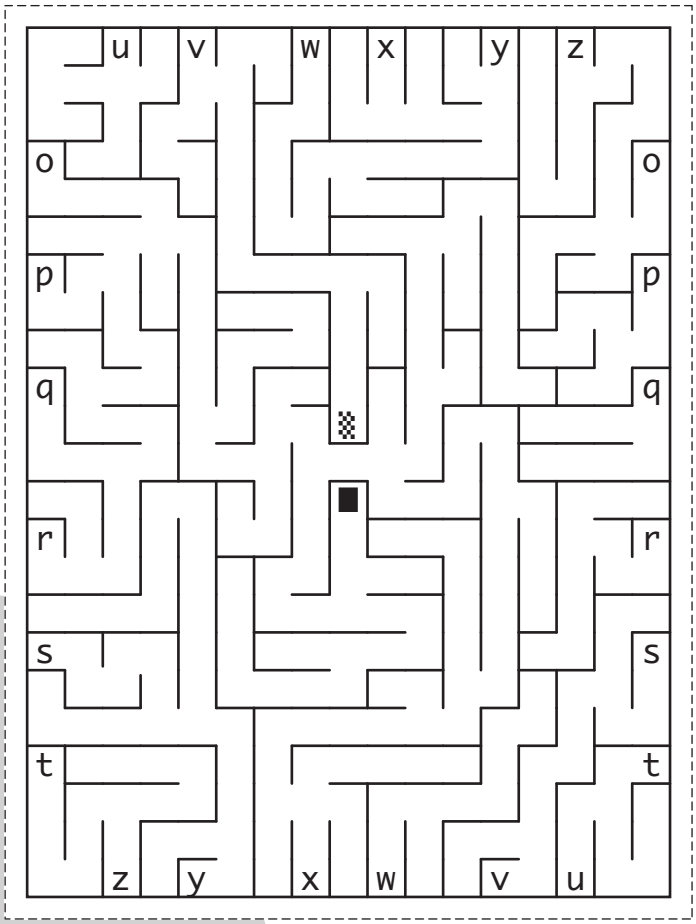

Suttaa tämä sivu.
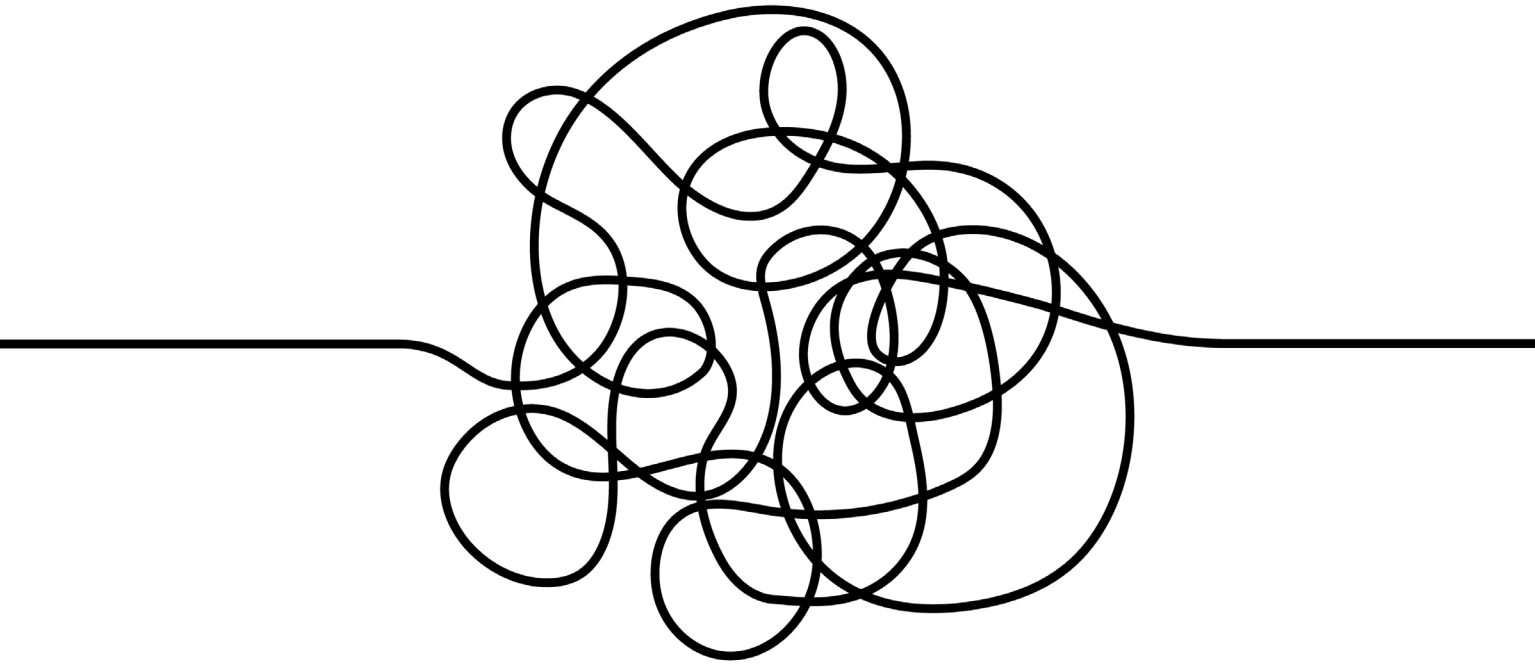
Mess up this page.